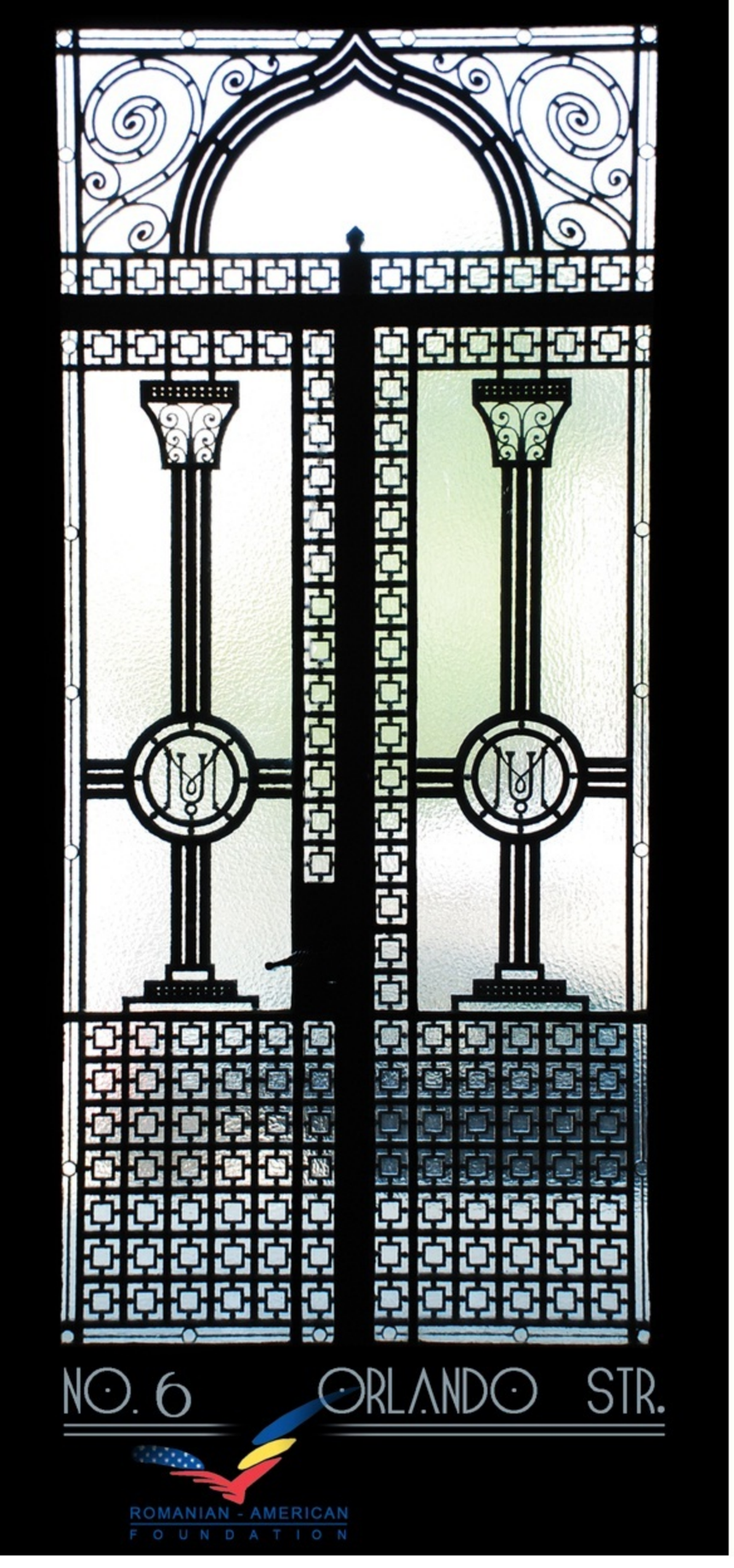

Nr. 6, strada Orlando

Nu veți găsi această casă în nici un ghid al Bucureștiului. Nu este nici monument și nici renumită. Nu s-a înscris în istorie, și nici nu e un loc în care s-a scris istoria - cel puțin, nu în sensul evenimentelor marcante. Totuși, este una din miile de case ale căror povești întrețesute formează pânza de fundal a istoriei și dau substanță unei epoci. Unele dintre aceste fire de poveste strălucesc un pic mai tare și sunt ceva mai ușor de urmărit de-a lungul timpului. Poate că proprietarii au fost genul de oameni cu adevărat excepționali, capabili să inspire și să intrige generații la rând.

Poate clădirile în sine au reprezentat reușite neașteptate în portofoliul unui arhitect lucrând pentru clienți nepretențioși. Poate că astfel de locuri au fost scena unor extraordinare înlănțuiri de evenimente care le-au gravat pe harta neoficială a orașului: un colaj de amintiri, semnificații și istorii private.

Această casă servește drept sediu al Romanian-American Foundation și e adânc înrădăcinată în tradiția reședințelor private cu spații de interacțiune socială - o trăsătură esențială a modului de viață Bucureștean interbelic. Într-un fel, destinația originală oglindește perfect activitățile fundației din punctul de vedere al importanței pentru societate și comunitate - un mediu efervescent de inovație, antreprizã și dedicare către societate.

București la începutul secolului XX

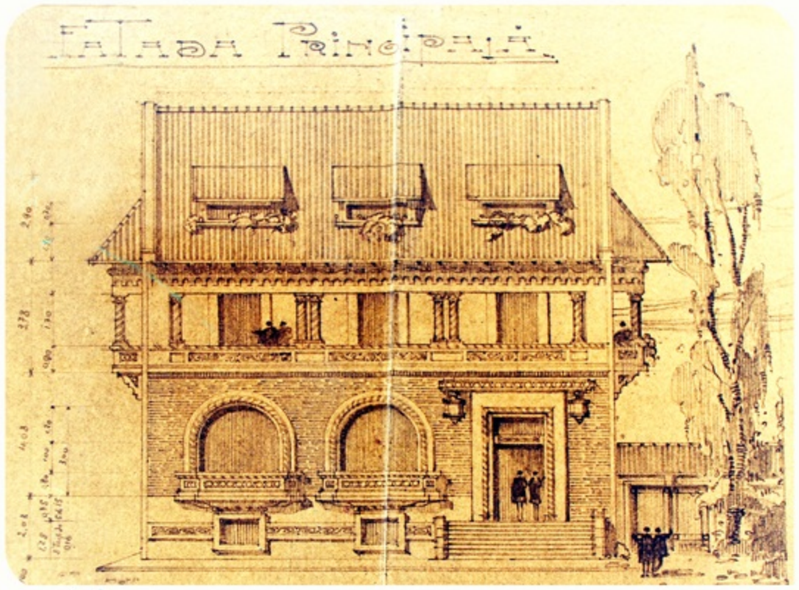
Povestea casei de la nr. 6, str. Orlando începe în tempestuoșii ani '20 - puțin mai belle-époque pe meleagurile noastre, perioadă în care Bucureștiul este destinația cea mai cautată a sud-estului european. Din 1859, Bucurestiul începe să-și piardă în ritm alert alura de oraș provincial.

În a doua jumătate a secolului XIX se petrece o dramatică schimbare a configurației sociale și culturale a orașului. Pe un fundal deja multi-cultural care integrase caracteristici bizantine, otomane și grecești, dar acum foarte deschis influențelor occidentale (în principal franceze, italiene, germane, austriece) Bucureștiul devine irezistibil de atrăgător pentru străini - destul de civilizat și rafinat încât să nu fie complet dezavantajat de comparația cu alte capitale vestice, dar încă învăluit de un aer de exotism bine temperat.

Capitală a Regatului Independent al României, proclamat în 1881 sub Regele Carol I de Hohenzollern, a cărui domnie a marcat o perioadă de stabilitate și creștere economică aproape fără precedent - orașul trece printr-o serie de lucrări urbanistice de mare amploare, menite să-l modernizeze și să-l transforme într-o adevărată capitală europeană. Această tendință ascendentă durează până la începutul primului Război Mondial si își reia avântul imediat după. În a doua decadă a secolului, orașul apare din nou ca un mozaic cultural și ca un loc deschis orientării moderne a noului secol. Viața în București e captivantă, dinamică, și se petrece în ritm alert - fie pe boema scenă culturală, fie în mediul comerțului și industriei sau în cercurile strălucitoare ale înaltei societăți.

De fapt, în anii interbelici, încă văzuți ca esența rafinamentului culturii urbane bucureștene, se cristalizează un mod de viață și locuire specific orașului. Și tot în acest timp, într-o zonă care sintetizează perfect spiritul epocii, se construiește nr. 6, str. Orlando.

NR. 6, STR. ORLANDO - MIC ISTORIC

Povestea casei începe în martie 1927, când familia Urbani cumpără un lot de teren pe strada Orlando. Doamna Maria di Urbani era nu numai românсă (născută Orăscu) dar și forța din spatele interacțiunilor sociale și activităților legale ale familiei. La inițiativa ei a fost cumpărat terenul și tot ea a supravegheat lucrările de construcție a casei. Într-un fel, casa este opera vieții ei, fapt evident într-o sumă de detalii extrem de frumoase – ca inițialele M.U., lucrate minunat în fier forjat și care împodobesc ușile intrării principale.

Proiectată de arhitectul Nicolae Nenciulescu – mai cunoscut pentru proiectul de reconstrucție a Palatului Regal de pe Calea Victoriei, care găzduiește acum Muzeul Național de Artă – casa de la nr. 6 e un impresionant exercițiu de stil neo-românesc. Terminată în 1927, casa este extinsă în 1932 cu un nou salon deasupra garajului; de data aceasta, arhitectul Sadi Herivan se ocupă de proiect.

NR. 6 - DE LA EXTERIOR - ȘI DIN INTERIOR

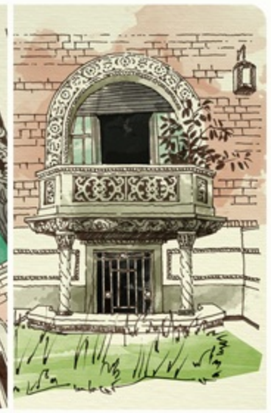
Deși este o casă în stil neo-românesc, în ce privește distribuția funcțională și partiul etajelor trimite la reședințele de oraș ale burgheziei franceze. În loc să folosească un singur volum compact, arhitectul speculează abil forma în L a terenului pentru a juxtapune două volume: aripa principală cu garajul adiacent, separate de stradă de o curte generoasă, și aripa secundară ce se întrezărește în spatele clădirii principale, servind drept barieră între tumultul străzii și curtea din spate, apărând-o de privirile curioase ale trecătorilor.

Aripa principală, deschisă spre o curte de onoare, e o prismă bine proporționată, împărțită în trei travei egale sub un acoperiș în două ape, acoperit cu țiglă ceramică. Exceptând accentul intrării principale cu scară monumentală, fațada e simetrică, iar cele două fațade laterale conferă adâncime compoziției prin cele două balcoane bogat ornamentate.

Fiecare etaj e distinct reprezentat în detalierea fațadei conform unei scheme tectonice: o bază solidă susține etaje ce par progresiv mai ușoare – efect obținut prin varierea numărului și suprafeței ferestrelor și a scării detaliilor și materialelor.

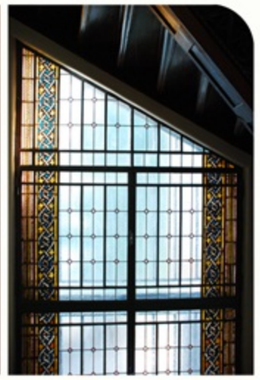

Ce intrigă cel mai mult la casa nr. 6 de pe strada Orlando e tăria caracterului ei - o continuitate a caracterului și destinației ei originale. Practic, nr. 6 a fost conceput având în vedere o dualitate public-privat: partea publică, asemenea unui foc de vatră în jurul căruia oamenii se strâng la povești, și un nucleu de spații intime, rezervat familiei care insuflă viață clădirii. Romanian-American Foundation joacă după aceleași reguli: în timp ce vatra, sau parterul, ale cărui spații se deschid interacțiunii sociale și feluritelor evenimente publice, miezul intim al casei conține acum birourile și spațiile de lucru unde prind formă și se dezvoltă proiectele.

Odată pătruns în interiorul casei nu poti să nu fii fascinat de calitatea finisajelor, de detaliile meșteșugit lucrate, de jocul texturilor și culorilor, toate contribuind la o atmosferă cu totul specială: somptuoasă fără a fi restrictivă, formală dar și surprinzător de primitoare.

Fără îndoială, principala atracție a parterului este scara de onoare. În întregime din lemn de la trepte și până la mâna curentă și balustrii în formă de coloane în torsadă, ea se evidențiază pe fundalul luminii colorate și difuze a vitraliilor dintre rampe.

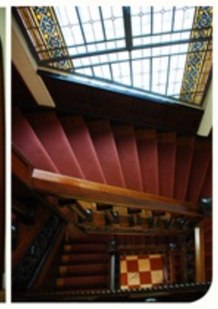
Fostele dormitoare și camere de oaspeți ale etajului și mansardei se pretează extrem de bine destinației moderne de birouri. Ca spații, sunt puternic individualizate, fiecare diferind ca formă, mărime, decorație sau calitatea luminii naturale pe care o primește.

O CASĂ CU SEMNIFICAȚIE

Clădirea de la nr. 6 e de-a dreptul remarcabilă, nu numai prin valoarea istorică și arhitecturală, dar și prin abilitatea ei de a se reinventa în fiecare epocă drept spațiu public prin excelență, deschis organizării de evenimente, și prielnic schimbului fervent de idei și înfiripării proiectelor și parteneriatelor. La început, saloanele familiei Urbani erau deschise oamenilor cu minți inovative și perspicace, cu înclinații artistice sau caracter întreprinzător. Acum, Romanian-American Foundation își deschide porțile oamenilor competenți, ingenioși și cu spirit antreprenorial care au nevoie de sprijinul unui partener statornic pentru a-și realiza viziunea.

text | fotografie | layout : © Ioana Popovici